

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ioannis Ioviani Pontani amorum libri II.

Pontano, Giovanni Gioviano

Venetiis, 1518

In secundo amorum Libro.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13534

AMORVM
I. IOVIANI PONTANI LIBER SE-
CVNDVS PARTHENOPAEI.

MAGICA AD DEPELLENDVM
amorem ad Theodorum Gazam.

Ite caput Lenæe hedera redimi-
te uirenti,
Tūq; nigram tenebris nox adoper-
ta comam,
Languida nunc facili componite lu-
mina Somno.
Fessaq; securus occipet ossa sopor.
Tu modo tincta puer Leithæo dilue somno.
Pocula, sic tristis nāq; fugandus amor.
An mage Thessalicis tentem medicamina uerbis?
Et rumpam Magico uincla ueneficio.
Stant aræ, lectæq; suis è collibus herbae
Et succi, & Magicis carmina ficta sonis.
Tum geminae sacro rorantes hymbre Cupressi,
Inq; sepulcrales Cedrus adusta rogos.
Nec lunam nox prona negat, nec sydera desunt
Bis genibus, nota bis ueneranda prece.
Rore pio conspergo caput, dic uersus in ortum
Hæc quater, & leuo mox pede tangis humum.
Vincula nunc hæc soluo, atq; hæc ut uincla soluo
Carminē sic nostro cede solutus amor.
Cerea ut hæc gelida durefcit forma sub unda
Durefcant rigido corda sepulta gelu.
Carminē Iasonios fugit Medea penatis,
Carminē, & hoc fugias corde repulsus

Puluere quo sterilis quadrupes sua corpore uersat
 Tu quater hoc ipso puluere sparge caput.
 Cyzicea mox tinge et aqua quater amne fluenti
 Dilue, ut extinto cedat amore calor.
 Dic Lethæ bona uerba, precare obliuia Lethæ,
 Lethæo mersas tingat ut amne faces.
 Fallor? an incipiunt tristes discedere curæ?
 Pacatoq; uenit mollior aura salo?
 In portum mea uecta ratis, retinacula cessant.
 Libertas portu tutior ipsa mihi est.
 Libertas cui cedit Amor, cui mater amorum.
 A screas inter maxima uirgo deas.
 Iam tandem ad Musas, antiquaq; sacra reuertor,
 Et uatem accipiunt templa operata suum
 Pieriæ assistunt aures mihi grata canenti,
 Et plaudunt numeris Aonis antra nouis.
 Sed mihi nec sine te dulces Theodore Camœnæ,
 Castaliusq; iuuat nec mea labra liquor.
 Et tua iam pridem cinxerunt tempora Musæ,
 Insignemq; hederæ circuire comam.
 Communes igitur Musæ, communia nobis
 Sunt studia, atq; eadem fata duobus eunt.
 Me quondam patriæ casus nil triste timentem,
 Cogit longinquas ire repente uias.
 Castra peto, tenerisq; uirum confessus ab annis
 Tyrrhenas didici sub Ioue ferre niues.
 Mox ubi composito redierunt ocia bello,
 Et repetit patrios Martia turba lares,
 Excepit Rhodio quondam fundata colono
 Parthenope studijs semper amata meis.

AMORVM . III

Te quoq; Turcica fugientem uincla cætenæ
 Eieat patrio Thessalonica solo.
 Iactatumq; diu diuersa per æquora tandem,
 Agnouit Phrygio condita Roma duce.
 Nunc eodem, quo me fato Campania tellus
 Delicijs pascit terra beata suis.
 Hic ubi nos longæ producere tempora uitæ
 Et resides annos claudere fata uelint.
 Et cum maturis ætas nos soluerit annis,
 Inijciatq; auidas Parca maligna manus,
 Tum mixtum cinerem communi onerare sepulcro
 Amborumq; unus contegat ossa lapis.

BOPHILLVS ADVLESCENS

alloquitur Phiellam amicam.

s I quisquã infernas cupiat prænoscere pœnas
 Si quisquam Elysijs dona beata poli,
 Hic faciles uultus, ille indignantia cernat
 Lumina, in exitium nata Phiella meum.
 Aurea pacato diffundis tempora uultu,
 Aurea tranquillo pax & ob ore uenit.
 Dum loqueris, toto discedunt nubila cœlo,
 Verna quies roseo est, uernus in orbe decor.
 Candida felices sustollant linthea nautæ,
 Quoq; petant portus aura ministrat iter.
 Magnetem & gelido surgentis axe Triones,
 Quosq; sequatur habet tuta carina deos.
 Quod si quem placidis facilis dignaris ocellis,
 Nectaris huic fontes, Ambrosiæq; flunt.
 Illic delicias, illic ludosq; iocosq;

Mille uoluptates, gaudia mille geris,
 Fortuna potes inuita fecisse beatum
 Quemq; uelis, miserum, quemq; beasse uelit.
 Aspice diuinas humano in corpore dotes.
 Nil mortale tibi digna puella polo es.
 Atq; utinam inuideant ne te coelestia nobis
 Et noua Phœbeo sydere flamma mices.
 O' bene, quod ueteres mutarunt numina mores.
 Vertit amatorem fabula nulla Iouem.
 In te non taurum, non ille subiret olorem,
 Non Danaes rutilam solueret in pluuiam.
 Sed nitidus blando coetu comitatus amorum
 In thalamum ueheret dia puella suum.
 Et tua gemmali posuisset membra cubili,
 Illa deum requies, deliciaumq; Venus.
 Hoc melius nunc ille iocos, nunc audit amantes,
 Et iuuenum curis, quas tulit ipse fauet.
 Ille mihi de te spondet quæcunq; rogarim.
 Teq; meo pepigit candida nympha toro.
 Tu quoq; iunge pios fido cum coniuge amores,
 Ipse etenim & coniux, ipse & amator ero.
 Qualis Chaoniae deuinctus amore maritæ,
 Nescit amans uolucris fallere iura suæ.
 Nec te tam formæ capiat decor iste superbæ,
 Ut tua commorint tædia iniqua deos.
 Si facilis quondam Daphne Peneia fuisset.
 Non staret duris frondea limitibus,
 Nec tam crudeli fato rapuisset amantem,
 Sortis Anaxarete causa modusq; suæ.
 Et mihi nescio quid blandis promittere ocellis,

AMORVM

Et mihi nescio quid dulce uidere loqui.
 Vtq; supercilio spondes, nutuq; loquaci,
 Non nihil ipsa meis mota uenis, precibus.

Nec nomen capiat te uirginitatis inane.

Nullis illa quidem est inclyta temporibus.

Illi uirginitas, illi sua cura pudoris,

Si qua puella deis casta facit superis.

Virginitas tua Cydippe, tua Menali diua.

Nos modo naturæ dulce se quamur iter.

Atq; utinam in prisca redeant noua secula mores.

Aurea queis Latio regna fuisse canunt.

Cum passim uirides nullo custode per herbas

Ibat amatori iuncta puella suo.

Non quem dura parens, nõ quem pater improbus, illi,

Mutua sed placido iunxerat ore Venus.

Atq; ita composito iungebant foedere curas,

Vna fides, unus lectus, & unus amor.

Tecum ego muscosis habitarem diues in antris,

Atq; idem lectus arbor & herba foret.

Arbor compositas iaceret recubantibus umbras.

Præberet mollem cespitis herba torum.

Et arcum querulo streperent uirgulta canore,

Et streperet querula qui salit amnis aqua.

Luderet & suauis demulcens ore querelas

Attica frondosis ales in arboribus.

Sic mecum fixis hæceres nixa lacertis

Lasciuis relegens oscula blanda iocis.

Mutua sic placido traheremus gaudia lusu,

Et regum magnæ despicerentur opes.

Hæc ille, & sæuus quæcunq; coegerat ardor,

Quæcunq; &

Quaecunq; & didicit uerba disertus amans.
 At nymphe uarios immutans ore colores,
 Paulatim uictas iam dabat ipsa manus,
 Illius & fixis haerens pendeat ocellis.
 Vritur, & taciti signa furoris erant.
 Et conata loqui, singultim pauca loquuta est,
 Deq; uerecundo fugerat ore color.
 Ac furtim laxis foribus progressa parabat
 Currere in amplexus care Bophille tuos.
 Cum mater saeuis cumulans obiurgata dictis
 A specula natam iussit abire suam.
 Sic quos iunxit amor, tristis custodia soluit.
 O' nullo uacuum tempore quisquis amat.

QUERITVR DE Baianis balneis.

a Nua Baianis redeunt spectacula lymphis,
 Et medicatis aperit terra salubris aquas.
 Littoraq; arrident teneris spectanda puellis,
 Et suus est illis undiq; mixtus amans,
 Littora non unquam nostras solantia curas
 Sed semper saeuis addita causa malis.
 Quid iuuat ingratos membris depellere morbos
 Si curas animo tristitiamq; datis?
 Hinc ego cum uestro quaesissimè à fonte salutem,
 Vulnera non ipsi perpetienda tuli.
 At uos o' toto dispersi littore nautae
 Nunquid & hac uecta est nostra puella rate?
 Quos tenuit fontes? aut quas petit improba thermas?
 Quos'ue habuit comites? quem'ue secuta duces?
 Infelix auibus locus hic, undaq; nocentes.

AMORVM

Me miserum uolucris non nocet ipse deo.
 Atq; utinam hæc nunquam tetigisset littora uictor
 Alcides oris missus ab Hesperijs.
 Viderat ille gregis præda ex Balearide pompam,
 Vnde & Pompeius nomina uicus habet.
 Ecce furit totis infecta per agmina castris,
 Perq; omnes sæuit mors inopina uias.
 Ipsa suis spargit manibus pestemq; luemq;
 Exatratq; animum cruda nouerca suum,
 Nil medicæ profunt artes, cantataq; uerba,
 Aut è Marrubijs herba reuulsa iugis.
 Procumbit, supplexq; Iouem Tirynthius heros
 Orat, & intonso de grege mactat oues.
 Exquiri q; deum pacem, Nymphasq; precatur.
 Quasq; uirens Gaurus, quas & Auernus habet.
 Audiþ hic genitor natum, audiuere sorores,
 Quæq; salutiferas fundit Araxis aquas.
 Nam passim toto manarunt littore lymphæ,
 Erupitq; canis fontibus auxilium.
 Sulphureæq; micant undæ, scattuitq; sub antris
 Fumidus & medicas extulit humor opes.
 Nec mora, iussus aquis lauit se exercitus illis.
 Tristis & ex omni corpore pestis abit.
 Forte Amor in Nymphen Læborida tela parabat
 In quam Vltimum fixerat ante deum.
 Aenariæq; procul secreta in rupe sedebat,
 Dum cauet insidijs callidus arte locum.
 Audiþ hic dum læta Ioui canit æquore toto
 Miles, & Herculeis uocibus aura fauet.
 Aura fauet, gratasq; dei perducit ad aures,

Quantum opis his illis uis & inesset aquis.
 Spem capit admonitus lucis, caræq; salutis.
 Captaq; restitui lumina posse sibi.
 Nanq; olim pharetra nimum pueriliter usus
 Torsit in armiferam spicula acuta deam.
 At pallas pueri telum auersata retexit
 Aegida, uipereas explicuitq; comas.
 Hinc puero riguere oculi, uisq; ipsa uidendi
 Tabuit, atq; hebeti lumine ab inde ferit.
 Consilio ueneris tamen, atq; ex arte Cupido
 Ipse uicem & fratris munera frater obit:
 Arcum stringit Amor, moderatur tela Cupido.
 Laxandiq; arcus signa dat ipsa Venus.
 At cæcos iocus, incessus, inceptaq; cæca
 Dirigit, et fraudes illecebrasq; parat.
 Ac subito auratæ fulsere per aera pennæ,
 Et uolucer celsa mouit ab arce deus.
 Huc postquam uentum est, medicas & constitit undis,
 Et tepido letus margine sedit aquæ.
 Mox arcum, ardentesq; faces uolucrisq; sagittas
 Deposuit, misero cognita tela mihi.
 Incubuitq; genu duplici, tum flumina palmis
 Haurit, & infuso lumina rore lauat.
 Terq; quaterq; oculis annem suffundit, at illi
 Luxit, & auxilium Tullia lymphæ dedit.
 Hinc nunc tam certo meditatur spicula iactu
 Acrior, & multo quàm fuit ante ferit.
 Nec tantum uolucris præfigit pectora telo,
 Sæua sed ex oculis uulnera multa parat.
 His ille insidias fallax, his retia tendit,

AMORVM

His capit, & captos sub ditione premi.
 His ego, me miserum, tristi seruire puellæ
 Cogor, & æternum uincula dura pati.
 Atq; utinam primis mater me fleffet ab annis,
 Et raptæ e cunis funera nostra forent,
 Non ego tam multos sentirem in amore dolores,
 Seruitium & quærerer regna superba diu.
 Nec turpis de me permultas fabula gentes
 Iffet, & ingenij fama sinistra mei.
 Ah pudeat uatem, pudeat pia sacra colentem
 Nequitiam, & Veneris turpia castra sequi.
 Cingite uictrices Laurus. mihi gloria parta est.
 Cessit amor, uacuo est pectore pulsa Venus.
 Effracti cecidere arcus, ruptæq; catenæ,
 Liberaq; erepto sunt mea colla iugo.

DE INFELICITATE GENE
RIS HOMINVM.

Non ulla terris habitat aut pax, aut quies.
 Inferna diræ, & luctus occupant loca.
 Exercet in mortalibus regnum metus.
 Regnat libido fraudis & scelerum caput.
 Quæ prima fulget homini infelix dies,
 Comitem profundo ducit ex erebo simul
 Dolorem & ægritudinem, o' sortem asperam,
 O' dura fata, & semper in peius malum.
 Nemo beatus. Ille diuitijs fluens,
 Inops habendo. hunc sceptrâ terris præferunt,
 Ipse est sui impos, & quibus præest, timet.
 His ficta uirtus limes ad summum est bonum,

Et pandit oris squalor ad superos viam.
 Hæc illa squalens dira & infelix plaga.
 Cocytiae fauces inexorabiles,
 Phlegethontis ignes, gurgitesq; Acherusij.
 Hæc tantalea sitis, iecurq; fœcundum,
 Et membra diri Ixionis torquens rota.
 sed quid recensens plura in immensum trahor?
 Sumus hic tot Inferi, quot homines uiuimus,
 suusq; quisq; dirus est erebus sibi.
 Nobis amores, & libido pectoris,
 Et una non unius obstetrix mali,
 Humana facies, cuius ex oculis fluit
 Amor, odium, pax, ira, spes, metus simul,
 Et quas gerit cruenta Tisiphone faces.

CASIM FONTEM AEGRO-
 TVS ALLOQVITVR.

Vra tuis qui nostra rigas humentia lymphis
 Quàm procul hei misero nunc mihi Casis abes.
 Tu nunc muscosa placidus sub rupe uagaris,
 Redditur & fluxu lenior aura tuo.
 Altaq; prætexit uirides tibi populus umbras,
 Et nulle in folijs duce queruntur aues.
 At me nunc tristi fessum Campania morbo
 Detinet, & uenas urit anhele sitis.
 Nec prodest uiridi toties te ornasse corona,
 Cinxisse & capiti plurima ferta tuo.
 Nec prodest dulcis toties cecinisse quærelas,
 Nummis & causas edocuisse tui.

AMORVM

Nanq; dies aderat, sceptrum quo cepit olympi
 Iuppiter, hoc diuis prandia lecta dabat.
 Tum puer Idaeus, dum pocula grata ministrat,
 Spectaturq; suo digna rapina Ioue,
 Atq; inter mensasq; deum laudesq; superbit,
 Et tanto facies conscia teste placet,
 Incautus labente gradu Carchesia sudit,
 Multus & è patera fluxit hiante liquor,
 Qui præceps summa coeli de parte uolutus
 In terras larga constitit uber aqua,
 Ad quæ surridens genitor, monimenta manebunt
 Certa puer, casum testificata tuum.
 Amnis erit, qua nunc grati effluxere liquores.
 Casus erit fonti nomen honosq; tuo.
 Oscula tum puero raptim libauit. at illi
 Fulsit sydereus sparsa per ora color.
 Has ego blanditias memini cantare solebam,
 Fusus ad herbose fluxile murmur aquæ.
 At tu longinquos nimium summotus ad Umbros
 Aoniæ nunc es immemor ipse lyre.
 Nec mihi nunc solito prebes de margine riuos.
 Arida nec suetus temperat ora liquor.
 Solâq; languentis sensus mihi restat imago,
 Cum mens furtiuas ægra requirit aquas.
 Interdum somno dulcis haurire liquores,
 Et madido uideor pellere ab ore sitim.
 Hæc mihi dat somnus solatia, dum canis ardet,
 Et graue siccatos sydus hiulcât agros.
 At uos Pierides uestro succurrite uati.
 Profuerit fontes sæpe bibisse sacros.

11

Vos mihi Persephonen cantu placate, moueri
Nanq; potest, mouit Bistonis ante lyra.

LAVDES CASIS FONTIS.

c Asis Hamadryadum furtis iucunde minister.
Et cupidis rupes semper amica deis,
Ad quem saepe sui linquens secreta Lycae
Pan egit medios sole calente dies,
Mænalióq; tuos impleuit carmine montes,
Et septem ceant fistula blanda modos.
Cum passim iunctæq; manus, & brachia nexæ
Ducebant placidos Naides ante choros,
Carpebantq; hilares iuxta uirgulta capellæ,
Hædus & in molli subsiliebat humo.
Quin etiam defessa iugis siquando Diana
Egit præcipites per cæua saxa feras,
Hic posuitq; latus, uiridiq; in margine sedit,
Et uitreo flauas lauit in amne comas.
Te Bacchus, te Phœbus amant, tibi carmina nymphæ
Dulce canunt. tibi se comit amata Dryas.
Peligrosq; suos siquando & rura relinquit
Lassa subit fonti Calliopea tuo,
Et lenem querula arpit sub fronde quietem,
Qua cadit arguto murmure lympha fugax.

AD PIVM II Pont. Max.

s Ictua Pæonijs uincantur tædia succis,
Phœbeæq; leuent languida membra manus.

Sic tibi & in Turcas assit Victoria mater,
 Et Solymam teneas sub ditione domum.
 Da precibus facilis aures, natiq; faueto
 Vates, neu pietas sit tua dura mihi.

AD MARINVM TOMACE-
 LVN SODALEM.

f Ata uocant, lux alma uale, iam delector, at tu
 Inferias nati solue Marine tuo.
 Ossa quoq; in patriam miseræ trans mitte parenti,
 Accipiat cineres testa paterna meos.
 Et soror ingratae persoluat iusta fauilla,
 Spargat & è lacrimis nostra sepulcra suis.
 Illa etenim tellus, quæ me genuitq; tulitq;
 Contegat, & grata membra reponat humo.
 Officium face amice pium, manesq; piato,
 Atq; Arabo noster spiret odore rogos.
 Viueret o' utinam frater tuus, ipseq; tecum
 Vidisset potius funera nostra Leon.
 Ille meos flentis dextra clausisset ocellos,
 Iunxisset geminas & mihi rite manus.
 Ossaq; iussisset molli requiescere terra,
 Et data perpetuum paxq; quiesq; foret,
 Ille meos obitus uersu fleuisset amico,
 Redderet & uati carmina mœsta suo.
 Sic mihi mors nec amara foret, nec scena timerem
 Fata, nec Alecto' quas gerit ante faces.
 At tu, si qua tui superest tibi cura sodalis,
 Fac madeant lacrimis funera nostra pijs.

Te dulcis deflere iuuet lususq; iocosq;
 Quos mea non ulira Musa sepulta canet.

DE QUERCY DIIS SACRA.

h Aec uetus, et multos Quercus seruata p annos
 Si fas est uati credere, numen habet.
 Nanq; sub hac iacuit mxtus Naretide nympha
 Pan, montanicolæ captus amore deæ.
 Menalon ille suum, dilectaq; rura Lycæi,
 Parrhasiæq; procul liquerat antra domus.
 Venerat huc uiridis stringit qua Vigia ripas,
 Et patrium riguo perluit amne solum.
 Vidit eam liquidis dum se fouet inscia lymphis,
 Et fessa æstuo membra calore leuat.
 Tum perijt, saueq; animum fixere sagittæ,
 Vssit & ænæus pectora adesa calor.
 Ac subito hirsuto demissa est fistula collo,
 Et pastorali carmina uoce sonat.
 Nympha decus nemorum, sacro quæ fonte lauaris,
 Candidaq; in nitido flumine membra rigas,
 Brachia sunt niueo tibi candidiora ligustro,
 Collaq; montana non minus alba niue,
 Purpureoq; genas suffundens dia rubore
 Tingis Puncea lilia cana rosa.
 Qui tibi sic lucent per quos ego perdor ocelli,
 Nimirum eoi luminis instar habent.
 Oscula si liceat teneris sumpsisse labellis,
 Vilis Hymetos erit, uilis & Hybla mihi.
 O' si quæ uitreis referunt se membra sub undis

AMORVM

Contigerim, o' cupido membra fouenda sinu.
 Nec tu sperne deum, cui seruit Nonacris ora,
 Cinctaq; montanis Itala terra iugis.
 Pana deum pecoris cuncti uenerantur a grestes,
 Quiq; tenent alij rura nemusq; dei.
 Ipse ego lac docui distento ex ubere caprae
 Exprimere, & fuso cana colostrā sero.
 Per me etiam tenero sunt mixta coagula lacti,
 Inclususq; suo caseus orbe fuit.
 Quin etiam tenuis lanæ felicia texta,
 Intonsa & docui carpere uellus oue.
 His mihi muneribus superata est luna beatis,
 Venit & in nostrum candida diua torum.
 Aspice quàm pingues agni, quàm lætus in agro
 Hoedus, & in molli luxurietur humo.
 Hi tibi munus erunt, longumq; intacta per æuum
 Fistula, Nonacris inuidiosa deis.
 Pro qua quid non fecerunt Helicæq;, Lycæq;,
 Cyllenæq; alijs dura puella proci.
 Hac tu cantabis laudes pecorisq; tuasq;.
 Hac mecum dulcis experiere modos.
 Illa deum fugiens humili sublapsa salicto
 Delitet, & surda reijcit aure preces.
 Quid faciat? qua spe miserum soletur amorem,
 Infelix? qua nam leniat arte malum?
 Omnia tentanti frustra, uiresq; paranti,
 Obtulit optati casus amoris opem.
 Quercus erat late patulis densissima ramis,
 Diues, & intacto uertice sacra comam.
 Fama manet Faunos hic discubuisse madentes

Sæpius, & lætos hic agitasse choros.
 Inde loco metus, ac longos uenerata per annos
 Sylua manet. medius præterit antra liquor,
 Antra racemiferis semper uestita corymbis.
 Semper syluiculis antra petita deis.
 Huc dea post æstus, uenandi fessa labore
 Venerat, & molli lassâ quierat humo.
 Cui labor, & strepitus riuu salientis, & umbra,
 Optatos somnos & leuis aura facit.
 Forte greges illuc, umbra ut uiridante leuaret,
 Ducit, & ipse cito Pân petit antra pede.
 Ecce uidet stratam cupidus per gramina nymphæ
 Constat, & tacita gaudia mente rapit.
 Mox sensim summaq; pedes suspendit in herba,
 Et presso nullus redditur ore sonus.
 Vt tetigit niuææ semota cubilia nymphæ,
 Et tunc, & facies huc agit, hucq; manus.
 Subducit retegitq; sinus, nudatq; papillas.
 Hinc genua in molli lenta recuruat humo.
 Blanditur femori digitis, collumq; genasq;
 Libat, & amplexu pectora nuda fouet.
 Iungit & os ori, mox ad sua gaudia pergit,
 Et sperata diu re sibi uota capit.
 Illa ubi se captam dulci resoluta quiete
 Sentit, ab opposita prælia ueste mouet.
 Verum ubi nec precibus, nec ui permouit amantem,
 Paulatim uicta est, deposuitq; metum.
 Imit opus, facilemq; deo dea præbuit, inde
 Sæpius ad gratum uenit amica locum.
 Hinc arbor sacrata dijs. quod mille tabellæ

AMORVM

Antraq; uotiuo munere culta docent.

DE CAMINO MONTE ET MVSARVM

Parnasus, latebris, Ad Elisium Gallitium.

q Visquis ades uenerare locum, uatiq; sancto
Dum canit, & dictis credite, uera canit.

Iam super addiderat frondosum Pelion Osæ
Titanum caelo perniciofa manus.

Turbaq; caelestum misero confusa pauore
Cedebat, nullo bella parante Ioue,

Cum sacer Aonidum chorus, imbellesq; puellæ
Aethæra præcipiti deseruere fuga.

Non illis Helicon, non multo numine clarus
Parnasus tutos exhibuere lares.

Antra petunt, notasq; domos liquere, metuq;
Longa pererratis finibus arua tenent.

Accipit hospitio fessas mitissimus amnis
Lyris, & hospitio sedulus addit opem.

Mons fuit & scopulis & uallibus undiq; cinctus,
Cuius ad ima cauæ, plurimaq; antra iacent.

Huc natus Iouis ille leui placidissimus aluco
Deuehit, & tacitis abdidit in latebris.

Sed neq; Mnemosynes partum, prolemq; Tonanti,
Mons tacitam potuit continuisse diu.

Vndiq; nam sese ramis canentis oliuæ,
Palladioq; suum anxio honore caput.

Tum patulas ulmos Lenæo uestit amictu,
Humidus & liquidis undiq; fluxit aquis.

Grataq; posteritas montem dixere Camœnum,

Vt nunc mutata parte Caminus eat.
 Quoq; deæ latuere, locum dixere Cauellas,
 Templaq; sublimi constituere iugo.
 Quare agite & sacros Musis referamus honores,
 Reddamusq; pjs debita tur a focis.
 Et tu Pieridum cultor, quem lenia Phœbus
 Iussit Dirceæ plectra mouere lyrae,
 Cinge comam Lauro, citharamq; intende Camœnis
 Galle, Aganippeï gloria magna chori.
 Elisioq; sui resonent montesq; lociq;
 Oppida quem dominum Gallutiana colunt.

AD LEONTEM Tomacellum sodalem.

e Cquid in absentem quereris male fortis amicã?
 Nec linquit curas Anthionea tuas?
 Et deserta graui resonant num littora planctu?
 Ipsaq; de lacrimis humet arena tuis?
 Ac miser in cassum uotis tibi Nerea placis.
 Scilicet ut reduci uenerit illa rate.
 An mare, longinquoq; absens Trinacria tractu
 Extinxere tuas igne tepente faces?
 Sed neq; tam facili percussit uulnere quenquam
 Ille sagittifera qui ualet arte puer,
 Vt non post multos sanandum liquerit annos,
 Lætalem didicit nanq; ferire locum.
 Nimirum & sæuas pascit Trinacria flammæ,
 Nedum sit facibus terra aliena tuis.
 Adde quod & Veneri tellus accepta, suisq;
 Testatus quondam sedibus altus Eryx.

AMORVM

An formosa nouæ successit Delia curæ?
 Atq; nouo cessit uictus amore uetus?
 Spirauitq; tuis uotis felicior aura.
 Illuxitq; tibi gratior hora Leon?
 Viciniq; fauet fontis custodia Tisbe?
 Et soror, & cæromater amica tibi est.
 Quæq; tuo inuidit nuper fortuna sodali
 Hæc tibi felices porrigit æqua manus.
 Nanq; ego cum facilis dominæ tentarer amore,
 Implereiq; meam lenior aura ratem,
 Inuida præripuit lætæ mors gaudia menti,
 Fregit & in medio quassa carina salo.
 Hinc ego blanditias, ipsumq; Heliconæ reliqui.
 Meq; ipsum damno, delitiasq; meas.
 Nec me ni tristes curæ subeuntq; premuntq;,
 Omnis & à moesto uate recessit amor.
 Deq; meis quondam nugis lusuq; iocisq;
 Nil mihi nunc reliquum est, nil nisi triste queri.
 Nec me delectant dulces uelut ante Camœnæ,
 Illa quidem secum meq; measq; tulit.
 At tu cui præbet faciles Amathusia natos,
 Dulcia naturæ munera carpe Leon.
 Venturamq; memor fato properante senectam
 Non ingrata tuo dona refer Genio.
 Sitq; omnis sine nube dies. tum deniq; dices
 Vixi. nunc o mors nil nocitura ueni.

FRIGORE INVITATVR

ad uoluptatem.

B Ruma riget, cauriq; fremunt, stat densior aer,
 Iuppiter & gelidas fundit ab axe niues.
 Pocula nunc lususq; decent, pinguesq; lucernæ,
 Arida uos pueri subdite ligna foco.
 Igne ferox lenitur hyems, ubi mollia circum
 Lesbia, & annosum spumat in orbe merum.
 Vino pelluntur tristes de pectore curæ.
 Hic liquor ingrato corda dolore leuat.
 Hic deus afflictis requiem, spemq; addit egenis.
 I puer, & larga prome Falerna manu.
 Me iuuat inter uina (fouet nam Bacchus amorem)
 Ebria consertis oscula ferre labris,
 Molle femur tractasse manu, tractasse papillas.
 Dulciaq; in tenero bella mouere sinu.
 Tum mihi sit non una satis. tum si tibi iungar
 Fannia, quas dederim, quas tulerimq; uices.
 Tum si blanda meis uenias retinenda lacertis,
 Quos tibi dem amplexus Lautia, quos ue dabis.
 Te ne ego si teneam, quales mea Lautia motus
 Expediam, uel quot sim ferus ipse modis.
 Molle Phariteo spirabit lectus odore,
 Quem dat Pelleo condita terra duce.
 Lintea sudabunt roseum perfusa liquorem,
 Myrteolæq; fluet lucidus humor aquæ.
 Interea miscere puer ne desine Bacchum
 Sæpius, atq; alijs demere uincla cadis.
 Senio adest, rabidusq; canis, uenus aurea cui adest
 Arceli arbitrium te penes omne meri.
 Ille nouem cyathos Musarum lætus honore
 Ebibat hic Charites, tergemnumq; chorum.

AMORVM

Ille suæ potet dilectæ basia nymphæ,
 Et læto absentis nomen in ore sonet.
 Lusibus his nam gaudet hyems, his læta terenda est
 Bruma. uenit rapido mors inopina pede.

MILITIAM HVIVS TEMPORIS
 damnat ad Nicolaum Mariã Buxutum
 Equitem Neapolitanum.

c Astra sequi, laudẽq; iniustis quærere ab armis
 Hoc est æterno bella mouere Ioui.
 Militiæ quondam partes ac iura fuerunt,
 Tutari patriæ dulcia tecta suæ.
 A' socijs arcere minas, pepulisse tyrannos,
 Hostis & incursum continuisse uagos.
 Hinc Decij, fortesq; Fabi, clariq; Metelli,
 Ac lætum Pauli, Scipiadumq; decus,
 Cannarum hinc tumuli, casusq; dracone superbus
 Regulus, ac duri Cymbriæ palma Mari.
 Hinc pontem fregisse ferox sua nomina Cocles
 Iactat, & exuias Cossus ab hoste refert.
 Atq; alius uicto redit in capitolia Gallo,
 Et spolia antiquo reddi opima Ioui.
 Ille triumphatis præscribit iura Britãnis,
 Et Rheni tumidas ponte refringit aquas.
 Ille etiam rubri penetrauit ad æquoris undas,
 Et uictor primus Parthica signa fugat.
 Hic Dacis, Cilicemq; ferum, Pœnumq; rebellem
 Ducit uictrices candidus ante rotas.
 At nunc quid bello petitur, nisi præda, nec hostem
 Sed socium

Sed socium uita est expoliasse, decus.
 Hinc Mauri nos classe premunt, hinc Turca fugaci
 Vectus equo, & Scythici castra cruenta ducis.
 Nos tamen in socias ferrum conuertimus urbes,
 Et de cognato sanguine praeda iuuat.
 Quid miles pretio? quid mercenarius ensis
 Dignum Romana laude fideq; dabit?
 Excessisse acie pulchrum est, ubi dextera ferrum
 Abicit, atq; auro tela repulsa cadunt.
 Non iaculis aut ense ferox uictoria, uerum
 Infami questu bellica palma uenit.
 Aurum per medios deducit signa maniplos.
 Amisit partes Mars ferus ille suas.
 Ipsi ductores pretio sua proelia uendunt,
 Et cedunt pretio castra fidesq; ducum.
 Hinc mihi Pierides studium, sacrosq; colendi
 Vates, delicijs nomina grata meis.
 Hinc nobis Buxute decus, laudemq; paramus.
 Pro castris Helicon, pro duce Musa mihi est.
 Nec tu non primæ iuuenis cum flore iuuentæ
 Arma capis, patria pulsus ab ipse tua.
 Deseris Italiam, pronosq; per aequora cursu
 Hesperios portus, littora Ibera petis.
 Illic cum geminos ageret discordia reges,
 Fouisti partes strenuus ense tuas.
 Mox contra flauos diresti tela Britānos,
 Cum premerent forti Gallica regna manu.
 Ocia nunc Musæq; iuuant, dulcesq; recessus,
 Et scripta antiquis carmina docta uiris.
 Hoc sapere est Buxute, frui melioribus annis,

AMORVM

Cum libris fieri carminibusq; senem.
 Castra alios, ac bella iuuent. nos læta colamus
 Ocia, & Aonia fila canora lyra.
 Vita bonum commune quidem est, bene uiuere solus
 Nouit, qui ingenij dona beata colit.

AD MVSAM DE CONVERSIONE

Sebethi in flunium.

O Nec docta nimis, nec dum satis apta cothurno
 Musa sed ad teneros ingeniosa sales.
 Digna Amarantheis crines intexere fertis,
 Et madidam Assyrio tingere rore comam,
 Ac gelidos circum fontes, per gramina læta
 Virginibus mixtos ducere nata choros.
 Dum licet & uirideis suadet decedere in umbras
 Phœbus, & argutum concitat aura nemus.
 Huc placidum ad fontem ripæ subeamus opacæ,
 Qua sua Sebethos candidus arua rigat.
 Hinc non uulgatos fontis referemus amores.
 Quos legat in nomen Fannia nata meum.
 Annis arundinea uelans tua tempora mitra,
 Et dolor, & caræ Doridos aptus amor.
 Quis tua tam riguo mutauit membra liquore?
 Nunc amnis, certe candidus ante puer.
 Forma tibi nocuit, nocuit placuisse puellæ,
 Iræq; cærulei quàm male nota dei.
 Littore constiteras. illuc quoq; cærulea nymphæ
 Currit in amplexus nympa decora tuos.
 Alcyones testes, testes uineta Vesui,

Vos pariter socio secubuisse toro.
 Lectus erat frondes, & opaci gramina campi,
 Umbra erat antiquis myrtea sylua comis.
 Sylua comas frondosa dabat, quæ lenibus auris
 Spirabat Zephyro sollicitante nemus.
 Tum uolucres lætis concentibus aëra miscere,
 Et raucum illis murmurat æquor aquis,
 Forte inter uirides Nereidas una loquaci
 Ore, sed & Nereo fida ministra fuit.
 Vidit ut hæc molli capientes littore somnos
 Nerea non fictis sedula rebus adit.
 Ille autem irato properans ad littora curru
 Cærulea cæruleis per uada currit equis.
 Cuius ob aduentum resonant Tritones in antris,
 Candida q; in scopulis læsa remugit aqua.
 Excita Nympha latet, te somnus perdit inertem
 Cærulea q; in membris fuscina iacta tuis.
 Flerunt Nolææ, flerunt te Sarnides undæ,
 Fleuit discissis mater Acerra genis,
 Et Stabias Nymphas, inconsuetumq; Vesuum
 Tunc etiam lacrimis immaduiffe ferunt.
 Scilicet is teneræ recolebat furta iuuentæ,
 Et memor antiqui mœstus amoris erat.
 Multos hunc perhibent crudeli funere menses
 Confectum specibus delituisse suis.
 At postquam in rabiem dolor hic se uertit acerbam,
 Vindex ex antris prosilit ipse atuis,
 Eructansq; uomit fumantis pectoris ignes,
 Ignibus & latos undiq; uastat a gros.
 Iamq; insurgebat ponto, tumidumq; per æquor
e ij

AMORVM LIB. II.

Iactat ab incensis saxa liquata iugis.
Cum subito ex alto uox reddita. numen aquarum.
Sebethos fonti est nomen, honosq; suo.
Nec mora, qua iacuit, uitrei fluxere liquores,
In laticemq; abeunt membra soluta nouum.
E' puero liquidis fit fons, fit numen & idem
Ex homine. hinc subitis in mare currit aquis.
Talibus ille ferox uictus mentemq; repressit,
Imposuitq; suæ Bacchicæ ferta comæ,
Letior & campis duxit de monte choreas,
Concinnitq; nouo carmina digna deo.
Hæc tibi quæ canerem molli resupinus in umbra
Edidit imparibus nostra Camœna modis.
Tempus erit caros cum dicemus Hymenæos,
Ut sit iuncta tuo Parthenopæa toro.
Interea nostri nomen, titulusq; libelli,
Pro tibi promisso munere pignus erit.

F I N I S.